

som dem, der saa klart er kommet til Orde Syd for den gamle Grænse. Jeg gentager atter, at jeg taler her om Folk, der ikke tilhører Selvstyrebevægelsen. Dette vilde det imidlertid føre for vidt at udvikle nærmere.

Jeg skal vende tilbage til Sønderjylland for at tage et enkelt Eksempel frem, det, der foregik paa Mødet i Bov. Vi har her i Landet en Statsminister Stauning, der ved mange Lejligheder, hvor han repræsenterer det danske Folk, taler paa en saa smuk og god Maade, at jeg finder, at vi alle kan siges at være velrepræsenteret ved disse Lejligheder. Men der findes ogsaa her i Landet en socialdemokratisk Agitator af samme Navn, hvis Optræden ved politiske Vælgermøder er af en ganske anden Beskaffenhed, idet der dér drives en Agitation, der forekommer mig at være af en mildest talt meget uheldig Art, og ofte falder Udtalelser, som er i en uhyggelig Grad uovervejede. En saadan Udtalelse faldt netop paa Mødet i Bov. Denne Udtalelse blev af mange — jeg gentager atter mange Ikke-Selvstyremænd — opfattet som en Haan mod de Folk, der sidder saa vanskeligt i det, at dette at maatte gaa fra Hus og Hjem maa betragtes som en nærliggende Mulighed for dem. Jeg kan ikke tænke mig, at det har været den paagældende Talers Mening at sige noget saadant. Det er sikkert ikke saa slemt ment, som det er sagt, som man plejer at sige. Men det er efter min Mening en særdeles daarlig Undskyldning, og dette gælder baade overfor de Folk, der føler sig krænkede, og ikke mindst, fordi denne Udtalelse nu danner Baggrunden for Forsøg paa at skabe en Martyr-Glorie for en Mand, der ikke har nogen som helst, blot den fjerneste, Berettigelse til en saadan Krone.

I Forbindelse med Uheldet i Bov kan der være Grund til at nævne en anden Udtalelse af den samme socialdemokratiske Taler, en Udtalelse, der faldt den 13. Juni ved Fæmmøller. Efter et Referat i et Venstreblad, hvis Rigtighed jeg forudsætter, da der, saa vidt mig bekendt, ikke er kommet noget Dementi, skulde den paagældende socialdemokratiske Taler have sagt om Kolindsund-Dommen, at „vi kan ikke have en Samling Herrer til at sidde for lukkede Døre og afsige Domme, som intet foruftigt Menneske forstaar et Ord af.“ Denne Ømtale fra en saa højtstaaende Persons Side af en Højesteretsdom forekommer mig at være af den Art,

at der skarpt og bestemt maa protesteres derimod. Jeg kan for øvrigt oplyse den paagældende socialdemokratiske Taler om, at jeg kender særdeles mange fornuftige Mennesker, der udmærket forstaar Kolindsund-Dommen. Den sætter paa en meget fortjenstfuld Maade Bom for et Fagforeningsovergreb, som efter min Opfattelse er af den Art, at jeg allerede ved Finanslovens Behandling i Fjor udtalte, at hvis den Fremgangsmaade, der her blev fulgt, ved Landets højeste Ret blev erkendt for at være lovlig, maatte Lovgivningsmagten tage Spørgsmaalet op til Overvejelse; thi intet Samfund kan i Længden taale Overgreb af den Art. Jeg betragter det som en Lykke for vort Samfund og derunder ogsaa for Fagforeningerne, at Afgørelsen blev, som den blev.

Af de Ting, der særlig har været omtalt paa Sommerens Møder, er der Grund til at nævne Landmandsbanken. Det radikale Parti har i ikke ringe Grad dyrket denne Sag paa Sommerens Møder og fremstillet sin egen umaadelige Klogskab i den. Det er nu ikke noget særligt for det radikale Parti at have udvist Klogskab, men der er det ejendommelige ved det, det, der giver dette Tilfælde en Særstilling, at her er der ikke Tale om Bagklogskab, her er der Tale om virkelig Klogskab, der forelaa i det Øjeblik, Beslutningen blev taget. Det maa man anerkende. Men til Gængæld er der heller ikke Tale om nogen særlig Klogskab, thi den Vurdering af Situationen, som laa bag ved de Radikales Forslag, laa meget nær. Derfor blev der ogsaa i det Udvalg, der behandlede Sagen, spurgt de sagkyndige, der var til Stede, Repræsentanterne for Nationalbanken, de store københavnske Banker og Provinnsbankerne: Er der nogen Mulighed for at gennemføre en Ordning som den, der ønskes af de Radikale? Dertil blev der enstemmigt svaret nej, og derefter var der efter min Mening ikke andet at gøre end at vedtage den Ordning, der blev gennemført. Statsministeren har vist en beklagelig Tilbøjelighed til at ville betragte denne Garanti som noget sig uvedkommende. Deroverfor vil jeg dog gerne minde om, at Socialdemokraterne ikke stemte mod dette Forslag. Det turde man ikke, og naar man ikke turde det, saa var det i Virkeligheden, fordi man erkendte det, som ogsaa Venstre og vi erkender, at man var i en Tvangssituation, hvor der ikke var andet at gøre end at vedtage det, som var foreslaaet. Det radikale Parti stemte derimod mod Forslaget, men gjorde